

OBSESSIE

J.L. BUTLER

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 J.L. Butler
Oorspronkelijke titel: *Mine*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Studio Jan de Boer
Omslagbeeld: Susan Fox/Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 3120 0
ISBN 978 94 027 5693 7 (e-book)

NUR 305
Eerste druk november 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers, Ltd, London
Tot stand gekomen door bemiddeling van Furniss Lawton
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk I

Drie maanden daarvoor

Ik was net vijf minuten terug op kantoor toen ik voelde dat er iemand in de deuropening van mijn werkkamer stond.

‘Kom, trek je jas weer aan. We gaan uit,’ zei iemand wiens stem ik herkende zonder op te hoeven kijken.

Ik bleef doorschrijven, concentreerde me op het geluid van mijn over het papier krassende vulpen, een ouderwets geluid in het digitale tijdperk, en hoopte dat hij weg zou gaan.

‘Hup-hup,’ zei hij op aandringende toon.

Ik sloeg mijn ogen op naar onze hoofdgriffier en schonk hem een onwillig glimlachje. ‘Paul, ik kom net uit de rechtbank. Er ligt werk op me te wachten, ik moet beschikkingen uittikken...’ zei ik, ondertussen wat paperassen uit mijn aktetas vissend. Ik zag dat er een scheur in het leer van de tas zat en nam me voor die te laten repareren.

‘Lunch bij Pen and Wig.’ Hij pakte mijn zwarte jas van de kapstok naast de deur en hield hem voor me open, zodat ik mijn armen erin kon steken.

Ik aarzelde even, om me toen toch maar neer te leggen bij het onvermijdelijke. Paul Jones was een natuurkracht op zich, ongehoorzaamheid was geen optie.

‘Is er een speciale gelegenheid?’ vroeg ik, terwijl ik hem aankeek alsof het een buitenissig idee was om uit lunchen te gaan. Dat was het voor mij eigenlijk ook. Ik denk dat ik de afgelopen zes maanden bij wijze van lunch geen dag iets anders had gedaan dan achter mijn bureau een boterham eten.

‘Er is een nieuwe partner bij Michon begonnen. Het leek me tijd dat jullie elkaar eens ontmoeten.’

‘Is het iemand die ik ken?’

‘Ze is net uit Manchester hiernaartoe verhuisd. Jullie zullen elkaar wel mogen.’

‘O, ik ben de noordelijke troef waarmee je klanten wilt paaien,’ zei ik glimlachend, waarbij ik voor het komische effect expres mijn regionale accent afvlakte.

Nadat ik mijn handtas had gepakt liepen we samen mijn kantoor uit en de lange, brede trap af tot we in de buik van het gebouw aankwamen. Het was er uitgestorven, hoewel dat voor deze tijd van de dag – even na één uur – niet ongebruikelijk was. De griffiers hadden lunchpauze, de telefoons rinkelden even niet en de advocaten waren nog in de rechtbank of op weg terug naar kantoor.

We liepen de straat op. De frisse februariwind sloeg tegen mijn wangen en deed me naar adem happen. Of misschien benam Middle Temple me even de adem, het gebouwencomplex dat al vijftien jaar mijn werkplek was maar me nog steeds wist te betoveren. Het bezat vandaag een uitzonderlijk sombere schoonheid. Middle Temple, een van de vier Inns of Court – Orden van Advocaten – van Londen, is een wirwar van kruisgangen en monumentale gebouwen, een stukje Londen waar de tijd geen vat op heeft gehad, een van de weinige plekken in de stad die ’s avonds nog steeds verlicht werden door gaslantaarns, wat perfect paste bij klamme, grijze dagen zoals deze.

Tijdens de wandeling naar de pub hield ik mijn handen diep in mijn zakken gestoken.

‘Goeie dag gehad?’

Dat was Paul-taal voor: *Heb je gewonnen?*

Paul vond het belangrijk om te weten hoe goed we het er met al onze zaken vanaf brachten. Ik vond onze hoofdgriffier erg sympathiek; hij was bemoedigend – bijna vaderlijk, hoewel ik geen moment de illusie koesterde dat zijn betrokken houding voortkwam uit altruïsme. Alle advocaten kwamen hier aan hun zaken via verwijzingen en persoonlijke aanbevelingen, en Paul, die als hoofdgriffier alle

ballen van het systeem in de lucht hield, ontving een percentage van elk honorarium dat er binnenkwam.

‘Je hebt vanmiddag iets interessants, hè?’ vroeg hij.

‘Ik moet een rolzitting voorbereiden met jurist en cliënt. Een echtscheiding waar veel geld mee gemoeid is.’

‘Hoeveel? Weet je dat al?’

‘Niet Paul McCartney-veel.’ Ik glimlachte. ‘Maar genoeg.’

Onze hoofdgriffier haalde zijn schouders op. ‘Jammer. We zouden wel wat zaken kunnen gebruiken die krantenkoppen genereren. Maar toch, mijn complimenten, Miss Day. Een echtscheiding van die omvang is doorgaans een klusje voor de Queen’s Counsel-advocaten met de zijden toga’s, maar de jurist vroeg specifiek om jou.’

‘Dave Gilbert. Ik stuur hem met kerst een heel goede fles scotch, en hij heeft de rest van het jaar het beste met me voor.’

‘Misschien weet hij dat jij van alle advocaten in Londen de meeste waar voor zijn geld biedt. Ik zou ook bij jou aankloppen als mijn vrouw ervandoor ging met een metaalschrootmiljonair.’ Hij gaf me een knipoogje.

Het was vanaf kantoor maar een paar minuten lopen naar The Pen and Wig, een typische Temple-pub die al sinds het victoriaanse tijdperk advocaten voedde en laafde. Ik was dankbaar voor de warme luchtstroom die ons de knusse ruimte met de houten lambriseringen in zoog.

Ik fronste verbaasd toen ik een groot aantal van mijn collega’s in een verhoogde alkoof aan het einde van de bar zag zitten. Het was heel ongebruikelijk om zovelen van hen bij elkaar te zien; dat gebeurde eigenlijk alleen bij kantoorborrels met cliënten.

‘Wat is dit?’

‘Gefeliciteerd met je verjaardag!’ zei Paul grijnzend terwijl Charles Napier, ons kantoorhoofd, zich omdraaide en over de hoofden heen naar ons zwaaide.

‘We hebben dus geen afspraak met een jurist?’ Opeens voelde ik me gespannen en opgelaten. Hoewel ik er voor mijn werk niet aan ont-

kwam me in de rechtbank te presenteren, haatte ik het om het middelpunt van de belangstelling te zijn. Daarnaast had ik het feit dat ik die dag zevenendertig werd bewust geheimgehouden, niet in het minst omdat ik wilde vergeten dat ik met rasse schreden de veertig naderde.

‘Nee, vandaag niet.’ Paul grinnikte en leidde me door de pub heen naar achteren.

‘Krijg nou wat. Het zijn er nog veel ook,’ fluisterde ik, beseffend hoe moeilijk het was om zo’n groot aantal collega’s op hetzelfde moment in een en dezelfde ruimte te krijgen.

‘Verbeeld je maar niet te veel. Volgens de geruchten staat onze Charlie op de nominatie om rechter bij de High Court te worden. Volgens mij had hij gewoon zin om dat te vieren; hij heeft champagne beloofd aan iedereen die zou komen opdagen.’

‘En ik maar denken dat hij op mij wilde proosten.’

‘Wat wil je drinken, jarige jet?’ vroeg Paul, terwijl hij koers zette naar de bar.

‘*Lime and soda,*’ riep ik hem na, waarna ik naar Vivienne McKenzie, een van onze senior advocaten bij Burgess Court, toe liep.

‘Gefeliciteerd, Fran,’ zei Viv. Ze gaf me een warme omhelzing.

‘Ik denk dat ik de leeftijd heb bereikt waarop ik het liefst doe alsof mijn verjaardag gewoon een dag als alle andere is.’ Ik trok mijn jas uit en hing hem over een stoel.

‘Onzin,’ zei Viv resoluut. ‘Ik ben twintig jaar ouder dan jij en ik kijk nog steeds uit naar nieuwe kansen en verse voornemens – een beetje als goede voornemens met Nieuwjaar, maar dan met minder druk, en zonder het cliché dat je met Driekoningen al weer gefaald hebt. Trouwens,’ vervolgde ze op ietwat samenzweerderige toon, ‘weet je wat voor dag het morgen is?’

‘De dag na mijn verjaardag?’

‘De dag waarop de Queen’s Counsel-lijst bekend wordt gemaakt. En wat betekent dat?’

‘Dat iemand zijn of haar grootste wens ziet uitkomen.’ Ik glimlachte.

‘Het betekent dat de inschrijvingsronde voor de lijst van volgend jaar begint,’ fluisterde ze op theatrale toon.

Ik wist waar dit naartoe ging. In de hoop het onderwerp te kunnen omzeilen, liet ik mijn ogen door de pub dwalen.

Viv drong echter aan. ‘Ga jij je kandidaat stellen?’

‘Nee,’ antwoordde ik met een gedecideerdheid die ik mezelf tot dan toe niet eens had willen toestaan.

‘Je bent er niet te jong voor, dat weet je toch?’

Ik keek haar cynisch aan. ‘Dat is altijd zo heerlijk om te horen als je jarig bent.’

‘Het was bedoeld als compliment.’

Viv bestudeerde me aandachtig. Die blik had ik vaker gezien. Neusvleugels wijd open, wenkbrauwen lichtjes opgetrokken, grijze ogen die niet knipperden. Ze had het sterkste rechtbankgezicht van de hele juridische wereld en wist dat bijzonder effectief in te zetten. Toen ze mijn stagemeeester was observeerde ik haar altijd in de rechtbank, om dan thuis in de spiegel haar uitdrukkingen te oefenen.

‘Je bent een van de allerbeste junior advocaten die er zijn,’ zei ze op empathische toon. ‘Juristen zijn dol op je. Ik ken minstens twaalf rechters die jou een uitstekend getuigschrift zouden geven. Je moet meer in jezelf geloven.’

‘Ik weet gewoon niet zeker of dit wel het juiste moment is om me kandidaat te stellen.’

‘Wijn en soda voor jou,’ zei Paul met een knipoog, worstelend met twee grote wijnglazen, een fles pinot grigio en een klein blikje Schweppes.

‘Hoe wist je dat ik vandaag jarig ben?’ Glimlachend pakte ik de glazen uit zijn handen.

‘Ik zie het als mijn taak om op de hoogte te zijn van alles wat zich in Burgess Court afspeelt.’

Hij schonk de wijn in en keek op.

‘Dus, ja. Zijden toga. Ben je er klaar voor, Fran?’

‘Paul, niet nu,’ zei ik in een poging de ondervraging weg te wuiven.

‘Waarom niet nu? Je kunt je vanaf morgen aanmelden,’ zei hij, terwijl hij even naar Vivienne keek.

De brede rug die ik voor me had, kwam in beweging en draaide zich om. ‘Volgens mij is het tijd dat ik me in het gesprek meng,’ zei hij met een gladde baritonstem.

‘Hallo, Tom.’ Ik sloeg mijn ogen op naar de man die op kantoor dezelfde functie had als ik. Hij was een paar centimeter langer dan ik, zijn roeierslichaam getraind op het water van de Theems. ‘Ik dacht dat ze je op Eton goede manieren leerden,’ zei ik plagerig.

‘Dat doen ze ook, maar op een beetje luistervinken kijk ik niet neer. Vooral niet als ik zulke interessante dingen hoor.’ Grijnzend liet hij zijn glas bijvullen.

‘En?’ vroeg Paul. ‘Wat denken de briljantste junior advocaten van Burgess Court? Wel of niet kandidaat stellen voor de zijden toga...?’

‘Nou, ik sta klaar voor de start.’

‘Het is geen wedstrijd, Tom.’

‘O, zeker wel,’ zei hij resoluut. ‘De allereerste stagedag, weet je nog? Wat zei je toen ook al weer? Dat ik dan wel een “zogenaamd superieure opleiding en een verbijsterend zelfvertrouwen” mocht hebben, maar dat jij eerder dan ik in zijde zou lopen, zelfs de eerste van ons hele jaar zou zijn.’

‘Dat heb ik vast gezegd om je op de zenuwen te werken,’ zei ik op gespeeld laconieke toon.

‘Je was bloedserieus.’

Ik keek hem aan. Toegegeven, het verbaasde me stilletjes wel dat Tom Briscoe nog geen qc'er was. Zijn reputatie van ideale scheidingsadvocaat voor trofeevrouwen die niet langer gelukkig zijn met hun rijke echtgenoot, bleef hem vooruitsnellen – en welke vrouw zou zich niet willen laten vertegenwoordigen door de knappe, slimme vrijgezel Tom Briscoe? Hij gaf vrouwen niet alleen juridisch advies, hij gaf ze ook hoop.

‘Ik denk dat Charles gaat spreken,’ zei Tom met een knikje in de

richting van ons kantoorhoofd, dat met een lepel tegen zijn wijnglas tikte. 'Ik ga op de eerste rang zitten.'

Paul liep naar buiten om een telefoontje aan te nemen, en ik bleef achter met Viv.

'Weet je wat Toms probleem is?'

'Dat er te veel testosteron door zijn bloed raast?' Ik glimlachte toen ik hem nog voor ik was uitgesproken zag flirten met een van de stagiaires.

'Je zou het op zijn minst in overweging moeten nemen,' zei Viv op serieuzere toon.

'Al die tijd en moeite, de kosten die je moet maken om je kandidaat te stellen voor een zijden toga... En waarvoor? Twee derde van de mensen die zich aanmelden wordt afgewezen.'

'Je hebt je huiswerk gedaan.' Viv legde haar armen over elkaar en nipte bedachtzaam aan haar wijn. 'Weet je, Francine, ik heb een theorie over het inkomensverschil tussen mannen en vrouwen.'

'Wat dan?'

'Vrouwen vragen simpelweg niet genoeg.'

Ik grinnikte even.

'Ik maak geen grap. Ik zie het keer op keer gebeuren. Mannen zijn – terecht, dan wel onterecht – altijd heilig overtuigd van hun eigen genialiteit.' Ze liet een stilte vallen en keek me onderzoekend aan. 'Wat staat je nu eigenlijk zo tegen?'

'Mensen als Tom.'

'Van hem moet je je niets aantrekken,' zei ze, rollend met haar ogen.

'Het gaat niet om hem. Het gaat om het systeem,' zei ik zachtjes, stem gevend aan de angst en paranoia die me al achtervolgden sinds ik werd toegelaten tot de Orde van Advocaten. 'Je kunt niet ontkennen dat het een nogal snobistische bedoening is.'

'Daar begint verandering in te komen,' zei Viv met de kraakheldere Cheltenham Ladies' College-klinkers die me eraan herinnerden dat ze niet echt begreep wat ik bedoelde.

'Hoeveel QC'ers zijn er die níét op een exclusieve privé-universiteit

zijn opgeleid, Viv? Hoeveel vrouwen, noorderlingen, etnische minderheden... De toplaag van ons vak zit nog steeds vol types als Tom, witte Oxford- en Cambridge-mannen uit de hogere maatschappelijke klassen.'

'Ik dacht dat jij dat als een uitdaging zou zien,' zei ze, terwijl het aandringende getik van metaal tegen glas steeds harder door de pub heen zong. 'Jij hebt een grote zaak nodig, Fran. Een zaak die alles verandert en jou op de kaart zet.'

'Een zaak die mijn leven verandert,' zei ik zachtjes.

'Zoiets, ja.' Viv schonk me een goedkeurend glimlachje, waarna we allebei onze aandacht op de toespraak van Charles richtten.

Hoofdstuk 2

Ik dronk maar één drankje in The Pen and Wig en kuierde daarna terug naar kantoor. Ik besloot een omweg door de doolhof van stille achterafsteegjes te nemen zodat ik tijd had om een sigaret te roken. Het was nog geen twee uur en het leek nu al te gaan schemeren – de skeletten van de naakte bomen, die als grottekeningen tegen de zilvergrijze lucht afstaken en de donkere wolken die op de daken drukten, gaven de stad een weemoedig winterse aanblik.

Ik was even na tweeën terug in Burgess Court, net op tijd voor mijn afspraak om kwart over. In onze burcht hielden we ons voornamelijk bezig met familierecht, en zo nu en dan met strafrechtzaken. Ik houd van het woord ‘burcht’ als beschrijving van een advocatenkantoor. Het doet me denken aan een dassenburcht, een beeld dat deze tak van de juridische wereld aardig illustreert: vol met wijze, bedrijvige mannen in lange zwarte toga's, met pruiken van paardenhaar en een Kaukasisch uiterlijk, hoewel er bij ons op kantoor wat meer diversiteit is. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat ze mij hebben toegelaten – de noorderling met het litteken van een neuspiercing, die haar vooropleiding op een eenvoudige openbare scholengemeenschap had genoten.

Tegenwoordig heb ik twee specialismen. Alimentatie en zaken waarbij kinderen betrokken zijn. Ik dacht dat dat laatste bevredigend, belangrijk werk zou zijn, maar het is in werkelijkheid vooral moeilijk en hartverscheurend. Dus richt ik me nu op echtscheidingen waarbij veel geld in het spel is, en wel om twee volstrekt oppervlakkige redenen: het werk is minder schrijnend, en ik weet dat cliënten het geld hebben om mijn honorarium te betalen, ongeacht hoelang de procedure duurt. Wanneer ik 's avonds thuiskom heb ik weliswaar niet het idee dat ik de wereld heb veranderd, maar ik weet dat ik goed ben in mijn vak en ik kan er de hypotheek van een maisonnette in het N1-postcodegebied mee betalen.

Dave Gilbert, de juridisch adviseur, stond al in de ontvangstruimte op me te wachten. Hij had tegen de kou een dikke marineblauwe wollen jas aan, hoewel zijn als een chocolade-ei glimmende kale hoofd onbedekt was.

‘Ik zag Vivienne net,’ zei hij terwijl hij opstond om me een kus op mijn koude wang te geven. ‘Het schijnt dat je met collega’s naar de pub bent geweest voor de verjaardag van deze of gene, en je hebt het mij niet eens verteld.’

‘Zou je anders cadeautjes hebben meegebracht?’ vroeg ik grappend.

‘Ik zou op zijn minst een fles champagne hebben meegenomen naar onze afspraak. Maar goed, hoe dan ook gefeliciteerd. Hoe is het met je?’

‘Ach, een jaartje ouder, een jaartje wijzer.’

‘Mr. Joy komt er zo aan.’

‘Ik moet snel even naar boven. Wil jij anders alvast naar binnen gaan?’ zei ik, wijzend naar de vergaderruimte. ‘Helen brengt Mr. Joy wel naar je toe zodra hij er is.’

Ik liep de trap op en ging naar mijn kantoor toe, een kleine ruimte vlak onder het dak, op de bovenste verdieping van het gebouw. Veel groter dan een bezemkast was het niet, maar ik hoefde het in elk geval met niemand te delen.

Ik pakte de dossiermappen die ik voor deze zaak nodig had, griste een pen uit het pennenbakje en haalde mijn tong langs mijn tanden – wensend dat ik nog een doosje Tic Tac op mijn bureau had liggen om de wrange smaak van alcohol en sigaretten uit mijn mond te krijgen. Toen ik weer beneden kwam, was vergaderruimte 2 op de gebruikelijke manier klaargemaakt voor cliënten, met in het midden van de vergadertafel een dienblad vol sandwiches en een klein bord met koekjes van Marks & Spencer. De koffiekant met de pomp, een sinister ogend ding waarvan ik de werking nooit wist te doorgronden, stond samen met een aantal miniflesjes Evian-bronwater op een ladekast naast de deur.

David had zijn mobiele telefoon aan zijn oor. Hij keek op en gaf aan dat hij zo klaar zou zijn.

‘Water?’ vroeg ik, wijzend naar de flesjes.

‘Koffie,’ fluisterde hij, wijzend naar de koekjes.

Ik pakte een kopje, draaide me vastberaden naar de koffiekant toe en drukte hard op de bovenkant. Er gebeurde niets, dus drukte ik nog een keer, nog harder nu, waarop er prompt een straal koffie over mijn hand spoot. Ik kermde van de pijn toen de hete vloeistof mijn huid schroeide.

‘Gaat het?’

Iemand gaf me een tissue, die ik gebruikte om de koffie van mijn pijnlijke hand af te vegen.

‘Ik haat die dingen,’ mompelde ik. ‘We moeten gewoon een Nespresso-apparaat kopen, ik ben hier zó klaar mee.’

‘Of misschien gewoon een waterkoker.’

Ik keek op, zag een in pak gehulde man aandachtig naar me kijken en was even afgeleid van het branderige gevoel in mijn hand.

David beëindigde zijn telefoongesprek en draaide zich naar ons toe. ‘Kennen jullie elkaar?’

‘Nee,’ antwoordde ik snel.

‘Martin Joy – Francine Day. Ze is vandaag jarig. We kunnen misschien een lucifer in een van die chique koekjes stoppen en “Lang zal ze leven” voor haar zingen.’

‘Gefeliciteerd,’ zei Martin, zijn groene ogen nog steeds op mij gefixeerd. ‘U zou uw hand even onder de koude kraan moeten houden.’

‘Het gaat wel weer,’ zei ik, waarna ik me omdraaide en de tissue in de prullenbak gooide.

Toen ik me weer naar de tafel toe draaide, had Martin al twee kopjes koffie ingeschonken. Hij ging tegenover me aan tafel zitten, naast David, waarmee ik de kans kreeg hem te bekijken. Hoewel hij niet bijzonder lang was, vulde hij de ruimte met zijn aanwezigheid, iets wat ik wel vaker had gezien bij heel succesvolle mensen. Zijn pak zat hem als gegoten en er zat een strakke Windsor-knoop in zijn das.

Hij leek rond de veertig te zijn, maar ik vond zijn leeftijd moeilijk te schatten. Er was in zijn donkere haar nog geen spoortje grijs te ontdekken, hoewel er onder de felle lampen van de vergaderruimte wel een goudbruine glinstering over de lichte stoppels op zijn kaken lag. Rechte wenkbrauwen boven mosgroene ogen. De twee fronsrimpels op zijn voorhoofd gaven me het idee dat hij weleens een keiharde onderhandelaar kon zijn.

Ik keek omlaag en zette mijn gedachten op een rijtje. Ik was nerveus, maar dat was ik altijd wanneer ik cliënten voor het eerst ontmoette. Ik was me ervan bewust dat ik het de mensen die mijn honorarium betaalden graag naar de zin wilde maken. Bovendien is het altijd wat ongemakkelijk omgaan met mensen die denken dat ze harder en slimmer zijn dan jij.

‘Ik neem aan dat je het dossier hebt gelezen,’ zei David. ‘Martin is de verweerder. Ik heb hem geadviseerd jou als advocaat te nemen.’

‘Dus u bent degene die voor me gaat vechten in de rechtszaal,’ zei Martin terwijl hij me strak aankeek.

‘David zal vast wel uitgelegd hebben dat niemand het tot een rechtszaak wil laten komen.’ Ik nam een slok van mijn koffie.

‘Behalve de advocaten,’ zei Martin zonder enige hapering.

Ik wist hoe dit werkte. Ik had te vaak in deze situatie gezeten om me nog beledigd te voelen. Cliënten met wie ik familierechtszaken afhandelde waren vaak boos en gefrustreerd, zelfs – of vooral – ten opzichte van hun juridische team, en dat maakte dat er bij kennismakingsgesprekken vaak een gespannen en stekelige sfeer hing. Ik had liever gehad dat hij niet tegenover me was gaan zitten – ik had een hekel aan die opstelling. Ik wilde liever dat mensen eraan herinnerd werden dat we allemaal aan dezelfde kant stonden.

‘Ik ben lid van de organisatie Resolution. We geven de voorkeur aan een confrontatievrije benadering van echtscheidingszaken; we vermijden de rechtszaal zo veel mogelijk en moedigen collaboratieve juridische oplossingen aan.’

‘Collaboratieve juridische oplossingen,’ weerkaatste hij traag. Ik

wist niet zeker of hij mij en mijn stugge juridische jargon in de maling aan het nemen was. Hij had in ieder geval zijn oordeel klaar over mij. De vrouw. De noorderling. De junior advocaat.

Hij leunde voorover in zijn stoel en keek me aan. 'Ik wil het niet moeilijker maken dan nodig is, Miss Day. Ik ben geen onredelijk man; ik wil dat dit proces zo eerlijk mogelijk verloopt, maar ik kan niet rustig achteroverleunen en toestaan dat mijn vrouw alles pakt wat ze maar pakken wil.'

'Ik vrees dat het niet aan u of Mrs. Joy is om te bepalen wat het concept "eerlijk" precies inhoudt,' zei ik voorzichtig. 'Daar hebben we rechtbanken, rechters en jurisprudentie voor...' Ik verlegde de koers. 'Weten we wat haar uitgangspositie is?' Ik had de avond daarvoor twee uur lang het dossier doorgespit en was al op de hoogte van het een en ander, maar het was altijd goed om bepaalde details uit de monden van de betrokkenen te horen.

'Mijn vrouw wil de helft van alles. De huizen, het geld, de zaak... en ook nog eens de helft van toekomstige inkomsten.'

'Wat doet u precies?' vroeg ik.

'Ik geef leiding aan een hedgefonds dat handelt in converteerbare obligaties.'

Ik knikte alsof ik wist wat dat betekende.

'We profiteren van prijsverschillen in de aandelenmarkt.'

'U gokt dus?' vroeg ik.

'Het is een financiële investering.'

'En uw bedrijf is succesvol?'

'Ja. Zeer succesvol.'

Ik moest even denken aan wat Vivienne McKenzie had gezegd over mannen: dat ze zich door hun onverwoestbare zelfvertrouwen koning van de wereld waanden.

'We hebben maar dertig mensen in dienst, maar het is een heel lucratief bedrijf. Mijn partner, Alex Cole, en ik hebben het samen opgezet. Ik bezit zestig procent van de aandelen in de zaak, hij de rest. Mijn activa bestaan voor het grootste gedeelte uit mijn aandelen

in het bedrijf. Mijn vrouw wil dat mijn aandelenpakket zo hoog mogelijk getaxeerd wordt. Ze heeft liever liquide middelen dan aandelen.'

'Wanneer hebt u het bedrijf opgericht?' Ik hield mijn pen in de aanslag om aantekeningen te maken.

'Vijftien jaar geleden.'

'Voordat u trouwde,' mompelde ik. Volgens mijn dossier waren ze nu elf jaar getrouwd.

'We moeten misschien de *Form E* even doornemen,' zei David Gilbert.

Ik knikte. Ik had de vermogensverklaringen van zowel Martin als zijn vrouw al bekeken. Zijn verklaring vertoonde sterke overeenkomsten met tientallen andere vermogensverklaringen die ik in de loop van de jaren voorbij had zien komen. Onroerend goed over de hele wereld, auto's, kunstwerken, offshore-bankrekeningen.

Ik liet mijn wijsvinger over de verklaring van zijn vrouw glijden.

Donna Joy, vierendertig jaar, adres in de wijk Chelsea, had het typische hoge uitgavepatroon en lage persoonlijke inkomen dat voor een vrouw in haar positie de standaard leek te zijn.

Het ging pagina na pagina door, maar mijn ogen pikten er de opmerkelijkste details uit.

'Jaarlijks vierentwintigduizend pond sterling aan lunches,' mijmerde ik hardop.

'Dat is een hele hoop sushi,' zei Martin.

Ik keek op en onze ogen vonden elkaar. Hij had mijn gedachten exact verwoord.

'Ze kan naar eigen zeggen niet werken. Psychische fragiliteit...' las ik op.

Martin liet een zacht gesnuif horen.

'Heeft ze weleens gewerkt?'

'Toen we elkaar ontmoetten was ze manager van een kledingzaak, maar toen we eenmaal getrouwd waren heeft ze ontslag genomen. Ze zei dat ze iets aan haar opleiding wilde doen, dus heb ik een boel

cursussen betaald. Vooral kunstlessen. Ik heb een atelier voor haar geregeld. Daar werkt ze, maar met het oog op de scheiding noemt ze dat geen werk.'

'Verkoopt ze haar kunstwerken?'

'Af en toe. Het is eigenlijk vooral hobbyisme, maar ze heeft er plezier in. Haar schilderijen zijn best goed.'

Zijn gezichtsuitdrukking werd zachter, en ik vroeg me af hoe ze eruit zou zien. Ik kon me haar al voor de geest halen. Beeldschoon, de uitstraling van een bohémienne... en zonder enige twijfel ook onderhoudsintensief. Ik had het gevoel dat ik haar kende zonder haar te hebben ontmoet.

'En wat hier staat... is dat alles?'

'U bedoelt of ik nog iets verborgen houd?'

'Ik moet alles weten. Pensioenen, offshore-rekeningen, aandelen, trustfondsen. We willen geen verrassingen. Daarnaast heeft zij een verzoek ingediend om uw financiën te laten onderzoeken door een forensisch accountant.

'Hoe staan we ervoor, denkt u?' vroeg Martin uiteindelijk. Het viel me op dat zijn overhemd heel erg wit was.

'Uw vrouw is nog jong, maar ze heeft tijdens haar huwelijk met u een erg hoge levensstandaard genoten. U hebt een zogeheten middellang huwelijk gehad. Haar claim zou nog concreter zijn geweest bij een huwelijk van langer dan vijftien jaar, en minder concreet als uw huwelijk korter dan zes jaar had geduurd.'

'We zitten dus in het grijze gebied waar de juridische wereld dol op is.'

'De financieel zwakkere partner wordt in dit land gul bedeed. Het beginpunt is meestal gelijkheid. Maar daar kunnen we tegen inbrengen dat ze niet echt heeft bijgedragen aan de accumulatie van de rijkdom, dat het bedrijf geen gemeenschappelijk vermogen is.' Ik keek snel even in het dossier om een detail te checken. 'U hebt geen kinderen. Dat helpt.'

Toen ik mijn ogen naar hem opsloeg, realiseerde ik me dat ik dat

niet had moeten zeggen. Wie weet was de relatie juist stukgelopen omdat het ze niet gelukt was een gezin te stichten. Dat was een van de dingen die ik als echtscheidingsadvocaat nooit te weten kwam. Ik wist dat mensen wilden scheiden, en ik adviseerde ze over manieren om dat te doen. Maar ik wist nooit echt waaróm, los van wat algemeenheden met betrekking tot overspel of onredelijk gedrag. Ik kwam er nooit helemaal achter wat de precieze reden was waarom mensen, die ooit oprecht van elkaar hadden gehouden, elkaar in sommige gevallen waren gaan haten.

‘We willen een stelsel van zuivere scheiding van goederen,’ zei David.

‘Absoluut.’ Ik knikte.

‘Wat voor soort deling zou ik realistisch gezien kunnen verwachten, denkt u?’

Ik liet me niet graag op getallen vastpinnen, maar Martin Joy was het soort cliënt dat antwoorden verwachtte.

‘We zouden moeten beginnen met een deling van zeventig-dertig, en dan kijken we verder.’ Ik legde mijn pen neer, voelde me opeens uitgeput, afgemat zelfs. Ik had geen wijn moeten drinken tijdens mijn lunchuurtje.

Starend naar het bureau schudde Martin zijn hoofd. Ik had gedacht dat hij blij zou zijn met de suggestie dat we een activadeling van vijftig-vijftig zouden kunnen vermijden, maar hij leek gechoqueerd.

‘Wat gebeurt er nu?’

‘De rolzitting is over tien dagen.’

‘Worden daar al beslissingen genomen?’

Hij had tijdens de bespreking een kalme indruk gewekt maar begon nu wat nerveuze trekjes te vertonen.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Bij een rolzitting beslist de rechter over het vervolg van de procedure. De zaak wordt dan niet inhoudelijk behandeld, ben ik bang.’

‘Prima,’ zei hij met enige tegenzin.

Het was inmiddels donker buiten. Hij stond op en trok de manchetten van zijn overhemd onder de mouwen van zijn jasje vandaan. Eerst de ene, toen de andere. Daarna keek hij me aan.

‘Dan zie ik u daar, Miss Day. Ik kijk ernaar uit.’

Ik stak mijn hand uit, en op het moment dat hij zijn vingers rond de mijne sloot, realiseerde ik me dat ik er ook naar uitkeek om hem weer te zien.